

GARBA

*Número
extraordinari
dedicat
a la
Poesia Catalana*

SUMARI

Paisatges espirituals. Per la teva dignitat...	Oriflama.
La Verge del sortidor	Josep Cardona, pvre.
Malalt	Ricard Permanyer.
Prec a l'esposa.	Alfons Maseras.
Jo lloaré...	Albert Galimany.
La immortal	Fidel S. Riu-Dalmau.
Les flautes de l'esperit	Ramon Ribera.
Xàfec d'abril	Josep Carner.
Elogi	G. de Liost.
Jo dic a la noia de mirada clara	Salvador Torrell Eulàlia.
Cançó manyaga	Clementina Arderiu.
Aigua, Senyor !	S. Sabater Oliver.
El consol del jugador enamorat	J. Sallarès i Castells.
Poemet de punta d'alba	Joaquim Ventalló.
Present de nocces	Joan Draper.
Cançó al poble que em guarda tres amors	† Joaquim Folguera.
L'oliva	Alfons F. Burgas.
Cant d'alliberament	Joan Mínguez.
Per a la donzella que no sabé dansar. El re-	
torn a l'amor	Josep Carner i Ribalta.
Si jo em llevava de bon dematí	J. Salvat-Papasseit.
Son parlar	Joan Palau.
Cançoneta sentimental	Lluís Bertran i Pijoan.
Jo també diré la faula	Jordi Arnaus.
A una amiga	J. Soler Vilalta.
Moment	Marià Manent.
Joia del món	J. M. Lòpez-Picó.
Elegia	Josep Lleuart.
Les dues imatges del record	Joan Arús.
De la conductora	Pere Benavent.
Oració del penediment	Lluís Riba Martí.
Infinit	J. Vives i Borrell.
Diàleg en la posta	Armand Obiols.
El rieral	Josep M. de Sagarra.
L'amiga aciençada	Jordi Pons.
Cor meu...	Ventura Gassol.
Tarda d'estiu	Jordi Anglada.
El Pati dels Tarongers	A. Maseras.
Pasqua granada	Joan Antònio i Guàrdias.

PAISATGES ESPIRITUALS

PER LA TEVA DIGNITAT...

Poeta : Entregat lliure a l'embat del pensament i estafés les formes fins a plasmar amb claredat l'idea furgadora que endintre teu s'ha iniciat i que amb neguit tu li fas pendre una estructura gràcil i esvelta. En la gestació sies amorós i ponderat per a, després, mostrar el teu fruit amb orgull, i en fer deport literari vetlla per la noblesa de la teva obra i no et refiis de parlar solament d'aquelles humils coses del món extern que colpeixen cors però que no desvetllen intel·ligències ni infonen fortalesa. La flor marcida, el colze nu, un bri d'herba, un papalló, un núvol rosa... Diguem-ho en un mot : no sies banal. Abandona, sempre que et convingui, la cotilla en la què ara emmotilles els teus pensaments quan aquests necessitin més espai i més horitzó, perquè la forma no et sigui un turmentador cilici, que millor que un vers cenyit tu deus preferir la paràbola.

Poeta : No t'encomanis, ni lleugerament, el ritme dels altres poetes, perquè cadascun deu crear un ritme nou i una nova música de paraules i una pròpia vol·lor de pensaments. En això hi va el mantenir-se com una unitat o el confondre's en el no-res de la gran legió, i tu deus aspirar a reflectir-te sol i únic confús entre tots els poetes. Ademés, evita que la Poesia — flor de l'esperit i de l'intel·lecte — sia manllevada per a un ús tendenciós o pervers. Defensa l'alta jerarquia de la seva puresa i no permetis sia capriciosament profanada.

Vulgues tenir, amic Poeta, l'esperit en ritme; Maragall deia que per a obtenir aquest estat de gràcia eren essencials dues coses : la Llum i la Paraula; llavors, alliberat que seràs de la feixugor, de la nosa corporal i del càlcul, el teu vers serà ple de mots intel·ligents i tindrà transparències de bellesa perquè no l'hauràs escrit fins que s'hauran produït l'hora i el moment d'escriure'l.

ORIFLAMA.

LA VERGE DEL SORTIDOR

Damunt la tosca encimbellada,
es veu passant des del camí
aquella Verge invenerada
del sortidor del bell jardí.

L'eura a sos peus lliure pastura
i poc a poc s'hi va enfilant
i els bells perfils de sa figura
dins la verdor perdent-se van.

Dret com un ciri, davant d'ella,
el grill d'aigua del sortidor
brolla i l'arruixa i a la orella
li fa xiu-xiu amb sa remor.

I va queient l'aigua sonora
dintre l'estany regalimant
i apar talment que l'herba plora
perquè la Verge fa altre tant.

Al batarell dels vents posada,
dels núvols i del serení,
de tants rellents com l'han tocada
sa blancò acaba de fugir.

Si dels ocells heu cantarella
i de les flors li ve aire olent,
ningú es detura davant d'ella,
sempre de llarg passa la gent.

Oh aquella Verge invenerada
del sortidor del bell jardí,
que ni ha sigut mai invocada,
ni mai ningú se'n compadís,
com flor de l'art abandonada,
sembla que plori son destí.

JOSEP CARDONA, PVRE.

MALALT

Malalt i al llit, em plau oï el xiulet
d'un tren remot, o d'un vaixell que salpa,
un piano, un drapaire, un esmolet;
fê un arabesc — en tant el metge em palpa —
en el banal paper de la paret.

I cap-al-tard, amb febre alta i desvaris,
remor d'unes faldilles; d'uns rosaris;
d'un caminà apagat; d'un baix col·lotge;
del vent que es plany entre el fullam dels abres;
sentir les set, de qualsevol rellotge,
i al lluny, la trista esquella de les cabres...

...i en mos cabells, la mà tèbia i amiga,
que hi deixa una carícia quan m'abriga.

RICARD PERMANYER.

P R E C A L' E S P O S A

Esposa, dolça esposa : com prens l'infant tot nu,
pren l'ànima angoixosa que em mou i em duu vers tu.

Amoixa-la, i bressola sos somnis, tendrament,
i copsa i endevina son íntim pensament.

Així com és inermes l'infant, l'ànima mia,
tret de la teva sina caliu no trobaria,

car en la brega humana consol no li han jaquit
i lluny de tes mirades el món li és negra nit.

El nostre bes fou una fogosa floració.
Els cors se'ns abrandaren un xic sense raó.

En la follia aquella que als dos ens arborava,
tremiem de gaubança, mes l'ànima callava.

L'ànima romania, per l'embadaliment,
com aquell qui no parla, com aquell qui no sent.

Una nova existència li havia estat infosa.
Era el cuc que en crisàlide l'amor metamorfosa

i el passat abandona i a la llum alça el vol.
Tu érets la flor flairosa que esclata al bes del sol.

Ves com són ara febles ses ales i com és
ple d'enyor i de joia, ple de temor son bes.

És que ha deixat el lastre de tota cosa vana
i es sent purificada, més humil, més humana.

Amb aquesta puresa i amb aquesta humilitat
ve fins a tu i et crida i es queda al teu costat.

Ara no serà absenta, ni orba, ni callada,
car tu l'escoltaràs, amatent i encisada,

i calmaràs l'angoixa que el cor li féu sentir
quan no t'havia encara trobat en son camí.

Fes-la ben teva, esposa. Fés teu el seu pensar.
Pel mar de tos ensomnis apren-li a navegar.

Sigues el far que encengui son ànsia i son delit.
Mostra-li la derrota que mena a l'infinit,
car lluny de tes mirades el món li és negra nit.

ALFONS MASERAS.

JO LLOARÉ...

Jo lloaré aquella donzella ardida
— la bella amiga de l'obscur vestit —
que, com flameta ran de cor junyida,
duu una llaçada catalana al pit.

Jo lloaré son gest i la manera
de dir l'amor ben alt i a qualsevol;
per places i carrers va riallera
i amb un posat tranquil i desinvolt.

No és son amor aquella cosa vana
del que no té prou fe en son esperit:
és el que inspira al cor una sardana

o bé aquell cant del poble emmelangit,
o el drap d'una bandera catalana
aletejant com un ocell ferit.

ALBERT GALIMANY.

LA IMMORTAL

Aquesta dona recatada i pura
que pel carrê és una Madona Lisa,
té un cos perfecte i sa beutat m'encisa
com mai em va encisar cap criatura.

Mon seny s'aclara enfront de sa figura
amb el somris que en el seu llavi frisa,
abriga el cos amb una seda llisa
i als nostres ulls lluu fina sa escultura.

És el tresor de la ciutat, com ho era
la Gioconda. Té la cabellera
en dues parts, damunt el rostre, estesa.

Mentre confosa entre els mortals camina,
mon cor s'enduu la seva faç divina
i, imperceptible, al fons de mi la besa.

FIDEL S. RIU-DALMAU.

LES FLAUTES DE L'ESPERIT

Ressona a dintre meu una musica
—reminiscència dels més alts sentits—
que s'agombola i es personifica
per no donar-se als aires infinits.

Obrint els ulls a la claror pristina,
evoco la bellesa dels records
i la cadència interna els sons afina
i l'esperit desperta nous acords.

Sonoritats que havent estat viscudes
per una llei humanament vial,
a les oïdes són inconegudes
i només vibren dintre del penyal.

Diversitat de veus que les governa
el viu sentit de l'emotivitat,
per tal de què devingui més interna
la corporal musica del flautat.

RAMON RIBERA.

XÀFEC D'ABRIL

Com terenyina que s'esfilagarsa,
així se'n va tot el meu dol mesquí
ara que arreu veiem esllavisar-se
la gota clara, deixondir-se el bri.
Oh pluja sorollosa com l'esparsa
d'un poeta guerrer: blau safiri
i núvols que s'estufen de mirar-se
a l'aigüerol que es gronxa en el camí !
Oh xifoll d'aigües pures on davalla
dels borrons la finíssima embolcalla !
El paper de mon rim aixeca el vol,
i com en els encalços de mainada
passem junts la finestra esbatanada
el vent, la pluja i el perfum i el sol.

JOSEP CARNER.

E L O G I

Amor, la dona d'ornament posares
i cordial ajut.
Ella enrama i vesteix les nostres ares
i serva, lúcid, el pairal escut.
Ella és a taula provident i tria
de cadascú la part.

De casa estant ens mena amb el seu art
i és fonedissa com l'estel diurn.
Però, en vení el capvespre taciturn,
és més que mai amorosida i pia
i el nupcial anell arbora en el seu dit
com l'estel immutable de la nit.

G. DE LIOST.

JO DIC A LA NOIA DE MIRADA CLARA

Noia de quinze anys
que corres i lances el ritme
d'una vida nova.

Noia de quinze encants
que encar llisquenta fas voltar la rotlla
i duus la trena llarga i esbandida.

Noia que has sentit l'encant estival
i mostres el braç nu i la gorja atrevida
i percudeix molt trèmul el teu esguard.

Ja és amb tu la força de la vida :
el Sol et farà forta i ben cenyida.
Mostra el teu cos al Sol.

Fes-te ubriagada a l'encis del mar
que porta de salobre i iode
i et farà tan bruna com fornida.

Jo dic a la grandesa que et ceneix
i que et fa dona i et portarà ben prest
a tot, aquest misteri de l'adolescència.

Jo et dic : oh noia, que pressentis en fermesa
que has d'ésser, ben brava i forta,
el teu esguard, ha de signar
a l'Home.

SALVADOR TORRELL I EULÀLIA.

CANÇÓ MANYAGA

Si una dolça feblesa m'escau
jo diré com me plauen les roses;
si una dolça feblesa m'escau
jo ho diria si goses no goses.

Com l'infant que ja sap que és petit
i se'n val amb ingènua malícia;
que ara em sento el voler arraulit,
pres tot ell d'un desig de carícia.

I seré una doneta només
tota plena de planys i de noses,
i quan vingui l'amat amb son bes
li diré com me plauen les roses.

CLEMENTINA ARDERIU.

AIGUA, SENYOR!

D'aquests camps assedegats,
Senyor, haveu-ne clemència;
deu-nos aigua, que els sembrats
es moren en l'impotència.

Aigua per a sadollar
les terres eixarreïdes;
aigua per fer germinar
milionades de vides.

Van fonent-se en la buidor
els camps de blat i les hortes;
els fruïterars no han tret flor,
les espigues són coll-tortes.

Doneu-nos aigua, Senyor!
Tenen set l'home i la planta:
l'home sedeja per or,
els fruits per aigua abundanta.

s. SABATER OLIVER.

EL CONSOL DEL
JUGADOR ENAMORAT

La ciutat és bruna,
el carré és desert;
un retall de lluna
irradia incert.

Passos ressonants;
veus vagant perdudes;
nocturns viants
per les avingudes.

Qualque perdulari
en flagrant pecat.
Quietud de sagrari
dins la malvestat.

Rera les vitralles
d'obscur cafeti,
sonores rialles.
L'airet és molt fi...

Passa el jugador.
El seu pas és lent
i té un si és o no
sòpit cansament.

Ha llançat els daus
cent i cent vegades:
com d'un fat esclaus
les sorts han fallades...

La bossa buidada,
el cap terbolit,
clareja l'albada
que fa cap al llit.

L'enuig per desfer-se,
diu en son consol:
—La sort m'és adversa?
L'amada és que em vol.

J. SALLARÈS I CASTELLS.

POEMET DE PUNTA D'ALBA

Matinet, que encara és nit
alegroi jo me'n partia,
si amb els ulls endormiscats
en el cor una celístia.
Així que apuntava el sol
ja em trobava fora vila :
un passarell i un aloc
em vénen a dâ-el bon dia.
Jo que vaig muntanya amunt
i em perfume de reïna,
deixo enrera els pinetons
i la ginesta florida.
Quan arribo als dos camins
el dubte ve i em punyia :
—Si te'n tornessis avall...
Ves què hi faràs a l'ermita ! —
Jo que en lloc de recular
camino amb nova embranzida :
em fico boscos endins
que l'ombra hi és més amiga;
del trepig que faig passant
conills i llebres fugien.
Cercant un bri de repòs
trobo l'amor d'una alzina :
trec enfora els meus neguits,
massa temps que han sigut dintre ! ;
me'ls reconto a mi mateix
per veure si em compadia;
(a dalt, un vol de pardals
salten amb gran cridadissa).
—Has estimat amb el cor
i avui ton amor llanguia :
ara ets sol i ve l'hivern
sense l'escalf de l'amiga;
bé n'estàs de mal ferit
si no trobessis metgia ! :
bé hi deu havê algun remei ! ,
bé pot renàixer ta vida !

Anima't, cor defallit,
no has vist com l'alba naixia ? :
segueix ton camí, serè,
arriba't fins a l'ermita.

Jo que m'alçava amatent
i el corriol reprenia;
arran mateix de camí
un fontinyol regalima.
Així que albirava el puig
un venticell m'estremia :
Faig un ram amb romani,
espígol i sajulida.
En sê que assoleixo el cim
passo el llindar de l'ermita :
pujo els graons de l'altar,
la Verge sento que em mira;
jo li faig acatament
mentre el ramell li oferia :
li obro el cor ben obert,
i amb l'ànima esbalaïda
sento una veu que em respon,
talment una melodia :
—Per què el teu amor falli
creus ja que tot és mentida ?
Massa aviat perds el seny,
massa dejorn t'angunies;
et creus coneixes ja el món
i tot just n'ets a la llinda;
torna muntanyes avall,
torna camí de la vila,
repren la tasca amb delit,
treballa, que fa bon dia.
Si sempre estessis content
trobaràs una altra amiga :
la que més s'assembla amb mi
aquella jo t'he escollida.
Estima-la amb bon amor,

que el mal amor el cor fibla;
 durà la bondat als ulls
 i el front desnú de metzines,
 serà una noia odorant
 amb unes mans molt polides :
 si el vostre amor dóna fruit,
 oh quina llar més guarnida !

.
 Revifa ton esperit :
 on vas amb l'ànima trista ?
 Treballa amb el cor valent :
 no et corqui la melangia.
 Cada any quan arriba el maig
 les roses han tret florida.

En ser que he sentit això
 la veu es féu fonedissa,
 la Verge em feia un somris
 i tot l'altar resplendia.

Jo que li dono mercès
 i em sento una joia a dintre,
 a l'Infant faig un petó
 i abandonava l'ermita.
 Davallant els espadats
 crec que fins ales tenia :
 del refrigeri de dins
 ni he sentit la calitja.

JOAQUIM VENTALLÓ.

P R E S E N T D E N O C E S

La vila dorm. És alta nit.
 Tu i jo seiem damunt la platja.
 Lluu mils d'estrelles l'infinit
 i suaument tomba l'onatge.

—Oh, quina nit per a estimar !
 No sents un cant d'epitalami ?
 Només l'oreig pot sè el joglar
 que amb una tal gràcia el declami. —

I tu em respons : —Els tarongers
 del cel són plens de tarongina:
 ai, qui a abastar-los arribés
 per embaumar-se d'olor fina ! —

Com que la mar reflexa el cel,
 tinc a l'abast ses meravelles :
 jo m'hi capbusso, esclau fidel,
 i satisfaig el teu anhel,
 tornant-ne amb un braçat d'estrelles.

JOAN DRAPER.

CANÇÓ AL POBLE QUE EM GUARDA TRES AMORS

Poble daurat sota del sol,
poble d'argent sota la lluna :
jo et cantaré mes tres amors
—tu que en saberes cadascuna.

Si una era bruna com la nit
i l'altra rossa com el blat,
vet-aquí que era la tercera
com l'horabaixa esbarrellat.

Si una era xica com l'ocell
l'altra era esvelta com el bri;
de la tercera no te'n parlo
perquè em faries enternir.

Una era bruna com la nit
i feia un volt que enlluernava;
tant i tant alt ella volava
que se'ns perdia dins la nit.

L'altra era rossa com el blat
i dins el vespre se'n volava;
quan ja ningú se'n recordava
vet-aquí que ella ens ha tornat.

La terça amor que s'esvai
un volt petit en començava;
volant per l'aire la cerqui,
mes la pobreta no volava.

Qui amoixarà aquests tres records
que dins ma vida han fet niuada ?
Són massa febles per l'amic,
són massa tebis per l'amada.

Només ton nom serà consol
com una mà lleal i bruna,
poble d'argent sota la lluna,
poble daurat sota del sol.

† JOAQUIM FOLGUERA.

L' OLIVA

Oh, dolça oliva, saborosa i rica !
Qui es decideixi aquest tou fruit tastar,
dirà potser : L'oliva xica
deu néixer sense aturmentar.
Mes jo diré que a bastament explica
l'estranya soca, la dolor del part.

ALFONS F. BURGAS.

CANT D'ALLIBERAMENT

Perdut en l'oceà de la disbauxa
com una nau que vaga sens timó,
així, cor meu, esmaperduts tu i jo
anem, tement l'abrasadora rauxa.

Anem, tement el vent anorreant
que tombi el vaixell nostre :
tal com el foc, la casa incendiant,
els ciments crema i enderroca el sostre
i l'edifici tomba, crepitant,

ve a mi el vent rúfol adversàriament
i la nau meva i el llegat dels avis
trontollen a l'empenta d'aquest vent ;
i els braços meus resten caiguts, ignavis,
sense daler per a evità els agravis.

No fora així si al meu costat tingués
la bona esposa que em mostrés la ruta
i en l'hora del perill m'encoratgés
amb la seva paraula o amb el res
o amb son esguard que l'avenir escruta.

Amb ella em sentiria agosarat
i una alta vigoria
fora victoriosa en el combat
on, sense glavi, tombo cada dia.

I ella i el fill, vinguent la temptació,
s'alçarien més forts que l'enemiga
i m'encomanarien el braó
que el braç enlaira i l'esperit deslliga.

I aniria pel món amb el front alt
sense temença de què per sorpresa

s'enderroqués un dia el meu casal
i el meu vaixell de l'enemic fos presa.
Car la maldat fora de mi defensa

i em vetllaria el llit
la presència gentil de l'estimada :
el seu cabell m'amoixaria el pit
i en la foscor veuria sa mirada
i sentiria el fre de sa alenada.

I l'infantó, dins el bressol proper
pernabatent, faria sa ploralla.
Jo sentiria que el braó no em falla,
de tan dolces cadenes presoner.
I el llençol no em seria una mortalla.

Tinc la volença d'ésser quan abans
esclau de tan plaenta companyia.
En el perill em donaran les mans
i em sentiré una ardenta coratgia
en veure com em vetllen tan amants.

En veure com ells són guardes faels
de la puresa de la meva vida :
en la nit meva guiadors estels
aclarint la foscor de la mentida.

Mes per malastre no és vinguda l'hora
de deixar l'arma reposadament :
el vent m'empeny, el foc impur m'arbora...
Vina aviat, esposa redemptora,
dient el cant de l'alliberament !

JOAN MÍNGUEZ.

PER A LA DONZELLA QUE NO SABÉ DANSAR

Deia l'amada—qui no sap dansar—
el marriment de l'hora de la festa,
i del neguit son cabell va pesar
fins al més las acotament de testa.

Perquè, beutat, neguit inconscient,
et fa turment en l'hora més festiva,
si ton vestit, en lleu tremolament,
té el joc més pur que la dansa lasciva ?

Apren de mi que sé coneixe el joc
i el ritme bell de tota interna dansa,
tu, que et somous com un alè de foc,
dansant un joc de fina esgarrifansa !

EL RETORN A L'AMOR

De feixuc com trobava el bagatge
de l'amor, per caminar la vida,
cerqui la veu d'Oblit, que el cor convida
a abandonar el feixuc pelegrinatge,

i si em lliurava el pes i el marriment,
jo, que d'Amor fui vianant tot-hora,
quan em trobí del viarany a fora
sentia el pes de l'alliberament.

I alliconat pel cruel malefici,
colpit de dany novell i més desfici,
torni de nou a invocar Amor :
—que, dany per dany, val més el dany d'amor!

JOSEP CARNER I RIBALTA.

SI JO EM LLEVAVA DE BON DEMATÍ

Si jo em llevava de bon dematí
el sol encara a pleret s'hi arronçava ;
tresca que tresca si feia camí
a cada pas un fanal s'apagava.

La marmanjera em venia al costat
a l'altra banda, plena la faldada :
el marxapeu ja semblava un mercat.
I era tot fresc d'un alè de rosada.

Àdhuc la boira em desvetlla els sentits,
que era tan dolça perquè s'aclaria.
Al plat de nata afinava els dits
el xavalet, llepol'leig del bon dia.

La peixetera duia el cove al cap
i el peix saltava, pres dins la falsia ;
l'obrer passava i li deia qui sap :
Jo he entès només que nomia : Maria.

Maria avança com la daina al vol :
al carretó de cafè amb llet s'atura ;
repren la marxa que el treball no dol
i els ulls li brillen, que sembla una fura.

Com sap estendre els diaris primers
aquest bon home, a mida que arriben :
diria l'ú ço que diria el terç
i l'ú voldríem que els altres no priven.

Als molls les dèries retornen al joc
i a mi em plau força passar per la riba,
el sol ja mostra sa llengua de foc
quan l'esquellot fa descobrir l'estiba.

Igual els carros ; desvetllen el cor.
I la ciutat es desemperesia.
Ara sentia una mica d'amor :
Goig de llevar-me matí cada dia.

J. SALVAT-PAPASSEIT.

SON PARLAR

Damunt de l'esperit cau la rosada
de son parlar com una pluja d'or,
i cada mot, com gota que és daurada,
des dels llavis va dret a dins del cor.

De son parlar l'encís us en diria
si cada mot que esgrana tan gentil
no s'hi perdés dintre el meu cor subtil
de son parlar que tot és harmonia.

De son parlar que té el lliscar del vent
i és ondulant com una mar bonança;
de son parlar que és tot encís vivent
i és goig i amor i joia i esperança.

JOAN PALAU.

CANÇONETA SENTIMENTAL

Una noia i una rosa
criatures són de Déu ;
una noia no fa nosa
quan camina al costat teu ;
com una ombra tota pura,
graciosa, voleiant,
que no et pressa ni et detura,
que t'alegra com un cant.

Quan t'he vist una vegada
amb la galta tan rosada,
jo t'he fet, alegrement,
la cançó que s'enduu el vent :

—Dolça noia, que ara passes
amb un cantiret guarnit,
i un cistell curull, que enllaces
amb la cinta que et ve al pit :
dóna'm aigua fresca i gerda
d'aquest canti clapotant,
olorós de murtra verda
i de menta refrescant.

Dò'm la fruita savorosa
que collies entre cants.
Si la fruita és olorosa,
més ho son les teves mans.

En les mans hi duus per joia
una estrella de la nit ;
si tu vols, oh dolça noia,
el meu cel serà aclarit

amb la llum que t'il·lumina
tota tu, en gai flamell,
que tens boca de petxina,
i tens llavis de clavell.

Ai, amor, que et vaig darrera,
com si fos un pelegrí,
olorant ta cabellera
de rosada i de satí.

Jo et voldria fer de patge,
amb mantó i safata d'or ;
en tombar cada viatge
t'hi duria un troç de cor ;

del meu cor, color de grana,
com el teu que deus tenir,
més encès que la magrana
que ara acabes de collir.

Diga'm la remor que et feia
el pinçà que deixa el niu ;
conta'm tot allò que et deia
quan passaves vora el riu.

Tu que ets la més bona amiga
del roser del caminal,
de l'abella i la formiga
i la flor del penical ;

diga'm l'oració tendroia
de la vella i l'infantó,
quan et veien amb la toia
en el ball del Ram Majò.

Diga'm sols una paraula,
tu que tens la veu d'argent,
com la reina de la falla
que s'enduu tota la gent :

noia bruna, noia clara,
noia bella com un sol ;
i que és bo mirar ta cara !
doncs, no em deixis mai més sol :
com una ombra tota pura,
graciosa, voleiant,
que no et pressa ni et detura,
que t'alegra com un cant.

LLUÍS BERTRAN I PIJOAN.

JO TAMBÉ DIRÉ LA FAULA

Jo també diré la faula
de l'amada i de l'amic :
Ella no em dirà paraula
si paraula no li dic.

Serà esquivia i desplaenta
si li soc així talment;
serà dòcil i rienta
si m'hi veu a bastament.

Obrarà sense malícia
i amb el seny il·luminat,
si li esmento la delícia
de la meva voluntat.

Serà tota alliberada
de la pena i del fatic,
si obirant-la enamorada
jo li parlo com amic.

Serà pròdiga amb mesura
i allunyada del traüt,
si la meva mà detura
la malversa joventut.

Però amb tot diré la faula
de l'amada i de l'amic :
Ella no em dirà paraula
si paraula no li dic.

JORDI ARNAUS.

A UNA AMIGA

Deixa'm omar, amiga, aquesta gràcia
que del teu cos traspua dolçament,
amb aquest ram florit d'aquella acàcia
del meu jardí tan ple de sol i vent.

J. SOLER VILALTA.

MOMENT

Entre el diàleg dels pins i la mar
el teu silenci acompanya el paisatge.
Si aquesta trena que et vola i l'atzar
té la color més gentil de la platja,

el gessamí que ara portes al pit
posa un perfum en la tarda apacible,
i jo diria que es torna sensible
la lleu aroma del teu esperit.

MARIA MANENT.

* * *

JOIA DEL MÓN

A dalt del cel es fa la dansa;
colors de posta, cadascun un vel :
Taronja, verd-daurat, morat, blau-cel.
La flama al mig, morint sense recança.

I d'aquest goig, renovellant-se,
la fresca agilitat del primê estel
espaia més l'amplor de l'aire-cel,
nuesa trèmola que dansa.

¿ Per qui et despulles sense companyia,
estel dansaire del cel ras ?
¿ Quina mirada enjoiaràs
si no és cap home el rei que et guanyaria ?

Nosaltres aquí baix anem fent via,
el pensament arran del pas.
Tu danses sola i no en fem cas,
joia del món, tu, sola alegria !

J. M. LÓPEZ-PICÓ.

E L E G I A

Penso en vosaltres, morts que he conegut
 (finestres aclucades,
 campanes d'un ressò que s'ha perdut.)
 Us veig en una plana de terres desarbrades;
 tots hi sou, closos d'ulls fidels com mai,
 amb les mans apretades al pit
 per a aplegar el caliu que us pugi a l'alta vida,
 i el front parat en requesta del bes infinit,
 i la espatlla encongida,
 i a les galtes la sumissió que fa plorar.

Penso en tants qui sou morts i he conegut
 (i jo no soc pas vell, encara.)
 D'aquell casal, la seca mort avara
 se'n duia així els germans com els dos plançons vells.
 El minyó, que amb un vimet tombava malvestats,
 i era més forta sa descuidança que la roca ;
 i la germana... Torno a veure els comiats
 de cada istiu, vora els riells que eren llampats
 del sol ponent, com si sortissin de la forja.
 Ell, aquell brau, i ella amb la pura
 espera de què Déu duu el sembrador al goret
 i el nuvi a la donzella. Amor sense fretura !

I els va collir la mort, d'un tall fi com l'airet
 que sobta els tany novells...

I tants, el mateix que ells !
 Sales que resplendiu com gresols d'or en fosa,
 respatllers de damascs i brocatells,
 ¿ on és la llum dels ulls d'aquells absents
 i els seus posats tan lleus però de llei tan poderosa ?
 Obradors amb nou mestre i nous servents,
 altars sense el ministre, i els acòlits gements...
 I, en l'avesat passeig, corrua dalerosa
 de gent, que de tan nostres els fèiem immortals...

Morts qui m'acompanyeu per casals i contrades,
 ara, les vostres ires, les vostres abraçades,
 me les estim en un amor plegades.
 Res no ens fa pietosos com coneixé'ns mortals.
 Ai, davant de la mort que són els altres mals ?

JOSEP LLEONART.

LES DUES IMATGES DEL RECORD

Torna al meu seny la clara recordança
d'aquell diumenge ple de llum, Senyor,
que el meu pit s'era omplert de benaurança
amb el matí que entrava pel balcó,

i quan de cop venia, silenciosa,
la imatge de la Mare al meu record
s'entenebria l'hora lluminosa
i fugia la joia del meu cor.

Fóreu cruel, Senyor! Qui regiria
nostre casal, tot ple de sa buidor?
Qui els meus contentaments compartiria
i vetllaria mon callat dolor?

Mes, si darrera de la maltempsada
torna a brillar, cenyit de blau, el sol
Vós feu lluir la joia altra vegada
en mon celatge ombrejat de dol.

I ara, que del meu cor heu fet la prova
i crec en Vós i espero en Vós encar
després de la ferida, que es renova
amb la memòria d'aquell trist depart,

ara voleu amorosir ma vida
i compensar-me del passat dolor;
floreix en mon camí la margarida
i es fa endarrera l'esbarzer traidor.

I quan la nit, quieta i taciturna,
els meus sentits emboira suaument
i fan els tòtils, en la pau nocturna,
com un llunyà picaroleig d'argent,

a poc, a poc, abans la son no em venci
en el llindar del dia i de la nit,
dues imatges vénen en silenci
i besen el meu front mig adormit.

Vénen al meu capsal i no es coneixen
— la una és el passat, l'altra el futur —
però llurs boques en mon front s'uneixen
i en mi s'enllaça la memòria llur.

Dolces imatges que el record aclara
i fan com una sola visió,
vora la Mare que m'heu pres suara
somriu l'Amada que m'heu dat, Senyor.

JOAN ARÚS.

DE LA CONDUCTORA

Virolada com és, s'aixeca d'hora.
És gegantina i té el posat sumís.
I té un consol pel balanci que plora
de canviar de pis.

PERE BENAVENT.

DIALEG EN LA POSTA

Quin fat malèvol glassa la verdissa
i l'or beat del solellet humil ?
I quina esgarrifansa malaltissa
oh posta encesa, mou el bri gentil ?

Nuvolet de robí, quin flam que tens,
damunt la pollancreda esfereïda,
de joies, de neguits, de frissaments,
fulletes clares, quina veu humida !

L'amiga em diu: Oh, com la posta encesa
m'omple de goig i joia tot el pit;
mes, ai que dura poc l'ubriaguesa.
Tot el ponent tindrà un color marcit.

I jo responc : Si prompte el núvol rosa
suau i ardent es tornava tot bru,
en l'aire dolç com una flor desclosa
hi haurà un estel desnú,

i dins la gràcia gairebé divina
d'aquell instant ple de cançons de grins
sospirarà l'aureta clara i fina
damunt la gràcil tremolor dels brins.

ARMAND OBIOLS.

EL RIERAL

Ara que es va morir la molinera,
però ens sembla que encara la sentim;
ara que s'encongia la falguera
i s'ha cobert de gebre el pastorim.

Amic, tu que tens l'ànima feixuga
i en el silenci coves el teu mal,
deixa l'ombra mesquina de l'espluga,
dóna'm la mà i anem al rieral.

Jo no haig de dir-te cap paraula vana;
l'aire agençat que et faci de consol;
que ens conforti una mica la solana,
i aviat hi serem pel corriol.

Perquè torna la llàgrima lleugera,
l'aigua que hi canta amb aquell so despert,
i veure-hi tants pollancre de renglera,
cenyits de boira i despullats de verd.

JOSEP M. DE SAGARRA.

* * *

L'AMIGA ACIENÇADA

Tens el posat de dona aciençada,
amiga meva que ets donzella encar;
la serenor d'esposa t'és donada,
prò l'infantesa riu en ton mirar.

Quan beses un infant ja sembles mare,
mes si gires vers mi, llavors, l'esguard,
em diu la llum d'infant que els ulls t'aclara
que ets tu l'amiga que és donzella encar.

JORDI PONS.

ORACIÓ DEL PENEDIMENT

Senyor, vàreu posar-me en eixa vida
i jo vos fiu, ingrát, greu mancament;
que l'ànima amb el cos restà envilida
i era ben lluny de mi el penediment.

Sentia vostra veu arran del rostre
que em deia que el meu pas era rabent...
I jo restava sord a la veu vostra,
passant per sobre el vostre advertiment.

Mes ara el bell miracle s'acomplia.
La vostra veu, Senyor, ja la sentia
i un dolç conhort amb ella he conseguit.

Senyor! La vostra veu per fi he escoltada,
i ara el plor meu és una torrentada
per qui és estret de marges el meu pit.

LLUIS RIBA MARTÍ.

INFINIT

Si cada instant, viscut com una gesta
prolífica d'amors i de passió,
ens brinda l'ambrosia d'una festa
que gosa el nostre cor amb emoció,

si cada esplai que ens enquimera
per assolir més glòria en el combat,
porta en els ulls la resplendor austera
que ens magnifica el món meravellat,

si tota l'energia inconeguda
que es dispersa potent pel camí,
ve de dins l'esperit i la trasmuda
i ageganta la fúria del destí,

serà que l'incessant batec de vida
regula tot l'esforç del nostre món;
d'aquest món interior que té embranzida
des dels inicis de l'anhel pregon.

Mesquina o poderosa, l'ambrosia
que cerca l'objectiu més estrident
es troba en l'esplendor que en llunyania
comporta el sentiment.

Que tota desficiosa flamarada
d'odi, de seny, d'amor o voluntat,
reviu o defalleix segons l'amplada
del nostre cor. I això és eternitat.

J. VIVES I BORRELL.

COR MEU...

Cor meu, ja has sofert prou. Et feren perdre
aquella dolça i guaridora ciència
d'oblidar prest els gaudis i les penes ?
No et planyis més, et resta una esperança :
fia't al temps que tants malalts remeia.
Et pesa ésser esclau de l'estimada ?
Oh, dóna temps al temps,
res no hi ha etern dessota el cel que ens vetlla.
La ferida que el temps no pogué cloure
la clou la mort amb un grapat de cendra.
Cor meu, doncs, para ment,
si mai una altra amada se t'atansa,
beneeix el Senyor ton Déu i pensa
que et duu la mort o et duu la deslliurança.

VENTURA GASSOL.

TARDA D'ESTIU

Avui la tarda és pia i dolça
i es posa un vel de color d'or;
es torna mústiga la molsa
i té la font un cant sonor.

Són les remors molt encalmades
i l'aire porta un baf calent
que ve de les serres banyades
de sol roent.

Ara la terra és groga i pia
i té la llum un bell encant.
Ara la llum cau bategant
sobre una rosa que es destria.

JORDI ANGLADA.

EL PATI DELS TARONGERS *

(De Carrasquilla-Mallarino.)

A Manuel de Montoliu

Tens tan encís i tanta poesia,
tanta dolçor, Pati dels Tarongers,
que hom arriba a oblidar-se que al món és,
fos en ta pau, ta llum i ta alegria.

La teva arquitectura, l'harmonia
i el bell sentit d'austeritat ha pres
que el noble geni ibèric li ha tramès
i al temps i ses mudances desafia.

L'arc agilíssim, la columna fina
—resolta en gràcil capitell—domina.
Les gàrgoles la pedra han deixondit.

Tot és plaent... I en mig de flors i esqueixos,
la pica d'aigua on esbateguen peixos
i on veiem com somia l'infinit.

A. MASERAS, trad.

* Eduardo Carrasquilla-Mallarino, l'alt poeta colombià, que avui hostatja Catalunya, ha estat corprès per la catalanitat dels nostres monuments venerables i ha cantat delitósament el Pati dels Tarongers, del Palau de la Generalitat. Som sortosos d'oferir als nostres lectors, en honor i gratitud al poeta de *El Jardín de Cristal* i de *Visiones del Sendero*, la versió que Alfons Maseras ha fet del sonet que a Carrasquilla-Mallarino li ha inspirat el Pati de la Casa de la Generalitat de Catalunya.

PASQUA GRANADA

Lloem a Déu, que ens dóna l'alegria
de la Pasqua madura i abundant,
i ens enllumeni el rostre claror pia
avui que baixa al món l'Esperit Sant.

Canta la terra l'ancestral ventura
de fer-se carn la gràcia del seu si;
l'or dels sembrats al bat del sol fulgura
i tremola de joia el vell moli.

Que demà caurà el blat, i la farina
hi rajarà amb blancor de sagrament,
i pastaran les mans de la padrina
aquell pa saborós i benolent

que és el goig de la taula proveïda
quan dotze fills s'hi asseuen al voltant.
Oh misteri inefable de la vida
i d'aquest blat que es torça de pesant !

Passa el sol per l'espai i s'incendia
de la mar i del cel l'ampla blavor;
la terra se sent mare i s'extasia
per tant de fruit com duu en abundor.

S'obre del temps primer la gran promesa
i esclata el món en alta plenitud :
cantin els vents una tonada encesa
i s'arbori la nostra joventut.

Avui el cel és foc i l'aire és flama
i pantegen els cossos de neguit.
Que aquest foc que la sang ara ens inflama
ens inundi de llum tot l'esperit.

Que davalli a nosaltres la profunda
saviesa del Seny Engendrador,
i serà la nostra ànima jocunda
i el pit se'ns encendrà en un nou Amor.

JOAN ANTÓNIO I GUÀRDIAS.

El proper número de GARBA
tot ell s'ocuparà de la perso-
nalitat i de l'obra del qui fou notable
home de lletres Joaquim Folguera.

ESTEVE CANTÓ

COMERÇ A L'ENGRÓS I A LA MENUDA DE PORCELLANA FINA,
CRISTALL, etc., etc.

Botiga : Plaça Major, 37

Magatzem : Sant Joan, 16 i 18 i Burriana, 15 bis.

LLENCÈRIA, LLANERIA, NOVITATS,
GÈNERES DE PUNT
ARTICLES PER A DOL, ETC., ETC.

Josep Massons

(antiga casa Manena)

Església, 17 :: Telèfon 1145
Sabadell

TALLER DE REPARACIÓ DE NEU-
MÀTICS I CAMBRES PER A AUTO,
:: :: MOTO I CICLE :: :: ::

*Construcció i reparació de bicicletes
i motos. Compra i venda d'accessoris.*

JOSEP RIBULLEDA

Carrer Gràcia, 32 :: Telèfon 957
SABADELL

Funerària "L'Àngel"

Carrer de Sant Pau, 9. — Telèfon 508.

Casa especial per al trasllat de cadàvers a províncies i estranger.

Representant d'esqueles mortuòries per a tot Espanya.

Auto per al trasllat de cadàvers i baguls a totes parts.

Calçats Tipu Nacional

Sabateria AYMERICH

Carrer de Manresa, 18

Aquesta casa està autoritzada per a
vendre aquests calçats pel
COMITÈ NACIONAL

Economia de un 20 per cent

SOMBRERERIA

GIROD

ÚLTIMS MODELS I GRAN
ASSORTIT EN CAPELLS
DE LUXE I VARIS.

Pi i Margall, 24 **SABADELL**

FERRETERIA BATERIA DE CUINA

Isidre Obradors

**ACERS I METALLS : FUMISTERIA
TEIXITS METÁL·LICS**

**Carrer Pedregar, 25: Baix Pedregar, 1-3
i Borriana, 44-46. TELÈFON 652.**

Myrtalia-Suzel

*Extracte : Polvos : Loció
Colònia : Quina*

Ven :

F. Garriga Benessat
Plaça Major, 5 :: :: Sabadell

Agència general de publicacions

Aquesta casa facilita tota classe de llibres
publicats, en immillorables condicions.

Al comptat i a plaços.

Ciències * Arts * Literatura

Taller de Joieria, Plateria i Òptica

Gran assortit de Pendelots, Polseres,
Medalles, Collars, en platí i brillants

J. VERGÈS

Especialitat en la
Remontura de joies antigues

Manresa, 12. Tel. 800

Sabadell

Anís Ciervo

LA INDUSTRIAL LICORERA

CARRER SALUT, 63 : TELEFON NÚM. 693

SABADELL